

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: III Kr-163/2025-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u Vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Dražena Tripala kao predsjednika Vijeća te Melite Božičević-Grbić i Perice Rosandića kao članova Vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice-specijalistice Marijane Kutnjak Čaleta kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv os. Ire Popović, zbog kaznenog djela iz čl. 230. st. 1. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15. - ispravak, 101/17., 118/18., 126/19. i 84/21.; dalje: KZ), odlučujući o zahtjevu osuđenice za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude koju čine presuda Općinskog kaznenog suda u Zagrebu od 5. veljače 2024. broj K-2033/2018-54 i presuda Županijskog suda u Vukovaru od 9. travnja 2025. broj KŽ-429/2024-6, u sjednici održanoj 21. travnja 2026.,

p r e s u d i o j e:

Odbija se kao neosnovan zahtjev os. Ire Popović za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude.

Obrazloženje

1. Pravomoćnom presudom koju čine presuda Općinskog kaznenog suda u Zagrebu od 5. veljače 2024. broj K-2033/2018-54 i presuda Županijskog suda u Vukovaru od 9. travnja 2025. broj KŽ-429/2024-6 Ira Popović je proglašena krivom zbog kaznenog djela razbojništva iz čl. 230. st. 1. KZ-a i osuđena je na kaznu zatvora u trajanju jedne godine i tri mjeseca.

2. Osuđenica je putem branitelja Milka Križanovića, odvjetnika u Odvjetničkom društvu Križanović & partneri d. o. o. u Zagrebu, podnijela zahtjev za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude (dalje u tekstu: zahtjev) „zbog povrede iz članka 517. stavka 1. točke 1. i 3. Zakona o kaznenom postupku“ s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske ukine prvostupanjsku i drugostupanjsku presudu te predmet „vrati ... na ponovno odlučivanje pred prvostupanjskim sudom.“

3. Prije dostavljanja spisa Vrhovnom sudu Republike Hrvatske prvostupanjski sud je postupio sukladno čl. 518. st. 4. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj

152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19., 130/20. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 80/22., 36/24. i 72/25.; dalje: ZKP-25).

4. Zahtjev nije osnovan.

5. Osuđenica u zahtjevu prigovara da „Drugostupanjski sud ... u cijelosti odbacuje navode obrane bez konkretne analize argumenata, osobito u odnosu na proturječne iskaze svjedoka i vrijednost dokaza dobivenih putem prepoznavanja i video snimke.“ te da „Sud u cijelosti zanemaruje sumnje koje proistječu iz kontradikcija između iskaza svjedoka ... čime je povrijeđeno ... pravo na pravično suđenje u odnosu na načelo in dubio pro reo.“ Referirajući se na iskaze svjedoka Marine Babić i Zorana Marinka, poglavito onog sa rasprave 7. rujna 2023., smatra da je uslijed proizvoljnog vrednovanja dokazne građe i zanemarivanja „opravdanih sumnji“ drugostupanjski sud bio „nužno obavezan i svakako dužan ukinuti pobijanu prvostupanjsku presudu“ jer je osuđenica proglašena krivom „bez da postoji ijedan izravan, nesporan ili čvrst dokaz koji bi izvan razumne sumnje potvrdio njezinu krivnju.“ Nastavlja da „sud čak niti prilikom izricanja kazne nije u dovoljnoj mjeri cijenio olakotne okolnosti ... te nije obrazložio zašto nije primijenjena blaža sankcija (uvjetna osuda)“ koji „propust predstavlja povredu načela individualizacije kazne, ali i povredu prava djeteta na očuvanje obiteljskog života zajamčenog člankom 8. Europske konvencije o ljudskim pravima, kao i člankom 3. stavkom 1. Konvencije o pravima djeteta“ kao i povredu prava na obrazloženu odluku, upirući na odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske U-III-3360/2014 i U-III-1060/2019. Završno „Opetovano...ukazuje kako u provedenom dokaznom postupku činjenično stanje nije pravilno i potpuno utvrđeno, no sve i da jeste...[sud je] imao ... manevarskog prostora za izricanje uvjetne osude“.

6. Prije svega za istaknuti je da se prema važećim odredbama čl. 515. st. 1. i čl. 517. st. 1. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19., 130/20. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 80/22., 36/24., 72/25. i 13/26.; dalje: ZKP-26) zahtjev može podnijeti zbog točno propisanih povreda zakona. Radi se o istovjetnim zakonskim granicama u odnosu na povrede zakona zbog kojih se zahtjev mogao podnijeti i prije stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 13/26.), dakle u vrijeme kada je osuđenica podnijela predmetni zahtjev. Navedeno ograničenje znači da se zahtjev ne može podnijeti zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, jer se ovim izvanrednim pravnim lijekom ne ispituje jesu li niži sudovi ispravno ocijenili dokaznu građu (personalne i materijalne dokaze, vještačenja itd.) što je osnova za utvrđenje krivnje i primjenu materijalno pravnih odredbi zakona. Pored toga zahtjevom se pravomoćna presuda ne može pobijati niti iz osnove navedene u čl. 471. st. 1. ZKP-26, dakle zbog nezadovoljstva odlukom o kazni.

7. Sadržajem zahtjeva osuđenica dijelom polemizira sa ocjenom dokaza i utvrđenjem činjenica na temelju kojih je prvostupanjski sud zaključio o krivnji za predmetno djelo, a drugostupanjski sud, nakon razmatranja žalbe osuđenice, ocijenio pravilnim. Međutim, ovim se zamjerkama u biti problematizira pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja što nije predmet ispitivanja ovog izvanrednog pravnog lijeka.

8. Neosnovani su prigovori osuđenice kojima smjera na povredu odredaba kaznenog postupka u žalbenom postupku odnosno povredu prava na pravično suđenje u vidu povrede prava na obrazloženu sudsku odluku i načela *in dubio pro reo*.

8.1. Prema obrazloženju prvostupanjske presude zaključak o krivnji osuđenice za predmetno kazneno djelo temelji se na detaljnoj analizi njezine obrane i obrani podupirućih dokaza (svjedoci Matija Žibreg, Ilija Jerković, komunikacija porukama između osuđenice i Zorana Marinka) te iskaza svjedoka Marine Babić i Zorana Marinka, sve u povezanosti sa zapisnikom o prepoznavanju i snimkom video nadzora trgovine u kojoj je počinjeno razbojništvo. Polazeći od teze obrane da osuđenica sa kaznenim djelom „nema nikakve veze već je lažno optužena jer nije htjela imati vezu sa Zoranom Marinkom“, prvostupanjski sud opširno i razumnim argumentima ocjenjuje personalne dokaze. Otklanja iskaze svjedoka Matije Žibrega i Ilije Jerkovića te uvažavajući sadržaj komunikacije porukama koje upućuju na narušene odnose između osuđenice i Zorana Marinka, neovisno o motivu radi kojeg „svjedok Marinko nije želio svoja saznanja o predmetnom djelu odmah dojaviti policiji“, sud prvog stupnja zaključuje da se prema iskazu svjedoka Zorana Marinka u bitnome prikaz slijeda događaja (taxi prijevoz klijentice do trgovine, sadržaj njihova razgovora u vozilu i njen izgled kada je ušla u trgovinu u kojoj je nesporno izvršeno razbojništvo zabilježeno video nadzorom) podudara sa opisom događaja i počiniteljice kako je to iskazala svjedokinja Marina Babić, prodavačica/žrtva predmetnog kaznenog djela.

9. U žalbi protiv prvostupanjske presude, podnesene između ostalog zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, ustrajući na liniji obrane o zlonamjernom postupanju svjedoka Zorana Marinka, osuđenica je osporavala vjerodostojnost ovog dokaza, dok je naglaskom na olakotne okolnosti tvrdila da je kazna prestroga.

9.1. Drugostupanjski sud je ocijenio sve bitne žalbene navode i ispitao povredu zakona na koje pazi po službenoj dužnosti. Osim što nije našao postojanje bitnih povreda odredaba kaznenog postupka razmotrio je ključne prigovore činjenične naravi. Tako je jasnim, dostatnim i relevantnim argumentima prihvatio pravilnom ocjenu dokaza i zaključak prvostupanjskog suda da je identitet počinitelja predmetnog kaznenog djela pouzdano utvrđen na temelju iskaza (neutralne) svjedokinje Marine Babić u povezanosti sa iskazom svjedoka Zorana Marinka, snimkom video nadzora te zapisnikom o prepoznavanju, poglavito jer oba svjedoka „suglasno opisuju osobu koja je izašla iz taxija i otišla u dućan i osobu koja je došla u dućan gdje je uz upotrebu plinskog pištolja ... oduzela novce iz blagajne.“ (odlomak 12., 12.1. i 13. presude). Nadalje, žalbeni sud je ocijenio da kazna zatvora u trajanju jedne godine i tri mjeseca, unatoč postojanja olakotnih okolnosti, nije prestroga s obzirom na značaj „ranije osuđivanosti zbog istovrsnog kaznenog djela, dakle [da se] radi ... o specijalnom povratniku“ te da je upravo ova vrsta i mjera kazne primjerena ostvarenju svrhe kažnjavanja.

9.2. Prema tome, drugostupanjski sud je u odnosu na ključne žalbene razloge dao dostatne i razumne argumente sukladno mjerodavnoj odredbi čl. 487. st. 1. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19.,

130/20. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 80/22. i 36/24.; dalje: ZKP-24). Pored toga, sagledavajući obrazloženje prvostupanjskog i drugostupanjskog suda te postupak u cjelini, nema dvojbe da su sudovi dali detaljna obrazloženja za činjenična utvrđenja i ocjenu dokaza te odluku o kazni pa osim što je neutemeljen prigovor o povredi procesnog zakona u žalbenom postupku, bez osnova je i zamjerka o nepravilnosti postupka povredom prava na obrazloženu sudska odluku.

10. Nadalje, polazeći od jamstava pravičnog suđenja sadržanim u odredbama Ustava Republike Hrvatske i Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda te zakonskih normi kojima je reguliran kazneni postupak, jasno je da se pravnim lijekovima (redovnim i izvanrednim) u kaznenom postupku ne propituju povrede prava trećih osoba, kako se to sugerira zahtjevom („povreda prava djeteta na očuvanje obiteljskog života“), već pravičnost i zakonitost postupka u odnosu na okrivljenicu.

11. Premda je u zahtjevu uvodno naznačeno da je podnesen zbog povrede kaznenog zakona na štetu osuđenice, povreda nije posebno obrazložena. Doduše, kritizirajući ocjenu personalnih dokaza osuđenica tvrdi da je „sud ... postupio protivno članku 6. stavak 2. Europske konvencije o ljudskim pravima, članku 29. Ustava RH i članku 3. KZ-a koji zajedno jamče pretpostavku nevinosti i pravo na pravično suđenje.“ Odredba čl. 3. KZ-a odnosi se na vremensko važenje kaznenog zakonodavstva i načelo primjene blažeg zakona, dok je načelo presumpcije nevinosti sadržano u odredbama procesnog zakona. Stoga, imajući na umu sadržaj zahtjeva po svemu sudeći se spomenutim prigovorom ustvari smjera na povredu čl. 3. st. 3. ZKP-26 (odredba identičnog sadržaja bila je na snazi u vrijeme prvostupanjskog i žalbenog postupka). Međutim, kako do primjene spomenute norme dolazi tek nakon što sud i nakon sveobuhvatne ocjene dokaza i to primjenom načela slobodne ocjene dokaza nije u mogućnosti otkloniti dvojbe oko ne/postojanja neke odlučne činjenice, što ovdje nije slučaj (identitet počinitelja kaznenog djela pouzdano utvrđen ocijenjenim dokazima), to je i prigovor osuđenice o povredi načela *in dubio pro reo* promašen.

12. Slijedom navedenog, trebalo je, na temelju čl. 519. u vezi s čl. 512. ZKP-26 zahtjev odbiti kao neosnovan.

Zagreb, 21. travanj 2026.

Predsjednik vijeća:
Dražen Tripalo

Broj zapisa: **9-30886-fbb49**

Kontrolni broj: **0d59f-97695-17acd**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Vrhovni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.